Arb C/0194 (1)

Bernal, 2 d´abril de 1999

Estimat amic,

jo crec que no ens hem de basquejar a mirar de justificar el retard a respondre les cartes, ja que a tots dos ens passa una cosa semblant. Sobretot, però, em penso que el que ens passa és que ens anem fent vells i, en aquestes edats, el temps passa més de pressa. Ara mateix, veig que la teva carta, que a mi em semblava que només feia un parell de mesos que la tenia al calaix esperant que l´ha prengués per contestar-la, resulta que és del 27 de novembre de l´any passat, o sigui que té quatre mesos amb torna i tot.

Home, no saps com m´emociona que deixis de fer coses per contestar una carta meva. Que no faries, doncs, si es tractés de respondre una carta d´alguna mansa! Et prego que no facis aquesta mena de sacrificis. Em sembla que et convindria més posar un mòdem a l´ordinador i contractar un servei de correu electrònic, per poder-nos comunicar més sovint, tal com fem, per exemple, amb el Toni Clapés, car es pot dir que gairebé cada dia ens prenem un cafetó plegats --un cafetó virtual, no cal dir-ho-- mentre fem una xerradeta. Aquesta via de comunicació té un inconvenient, i és que no queda res escrit (a nor ser que et prenguis la molèstia d´imprimir els missatges, naturalment). En canvi et permet d´estar més en contacte i sense necessitat de fer sacrificis ni deixar d´anar a llocs que t´interessen.

I ja que parlem de la comunicació epistolar, fa un parell de dies vaig rebre, de la Universitat de Lleida, els dos gruixuts volums de les cartes d´en Pedrolo, que susposo també deus tenir a les teves mans. Jo no sabia que ja havien sortit, fins que vaig llegir la nota d´en Triadú a l´AVUI. Aleshores, vaig escriure un fax a en Xavier Garcia dient-li si no podria aconseguir-los amb descompte, ja que m´imaginava que, si els volis, els hauria de pagar, però abans que en Xavier em contestés, m´han arribat els

ArbC/0194 (2)

llibres, que ja feia un parell de mesos que navegaven per l´Atlàntic, o sigui que algú s´ha fet càrrec del cost. Quant a l´ordenació de les cartes, no sé si és la més encertada, ja que, si d´una banda, pots seguir-ne l´ordre cronològic, es fa una mica engavanyador quan vols seguir les que va escriure a una determinada persona. En fi, sigui com sigui, el cas és que tenim uns quants Pedrolos al carrer; l´epistolari, el Diari de 1987 (el qual ha tingut la gentilesa d´enviar-me´l l´amic Matthew Tree) i la reedició de *Balanç fins a la matinada*, o sigui que potser no està tan oblidat com ens voldrien fer creure, el nostre amic Pedrolo, car si continuen publicant tantes coses seves, bé deu voler dir que hi ha gent que les compra, oi?

Mira, només de llegir la rècula de coses que fas, em sento cansat, tu! És evident que algunes són d´aquelles que no es poden esquivar, com la participació en homenatges com els dedicats a Pedrolo, Jaume Fuster o Joaquim Soler. Per cert que, l´AELC em va enviar els dos CD Rom que porten el títol de "La porta dels somnis", en els quals s´hi reprodueixen dos textos d´aquells que deia per la ràdio.

Sí, noi, jo també tinc cada vegada més patent la impressió que les coses són molt efímeres i que aquells que es pensen que escriuen per a la posteritat, ho tenen ben malament. El que passa és que quan arribi aquesta "posteritat", ells ja no hi seran i mai no podra saber si les coses que van escriure encara perviuen en algun prestatge polsós d´una ignota biblioteca o bé ja no en queda ni la pols. Pel camí que anem, em fa la impressió que cada vegada el suport dels escrits serà més i més virtual, i de més a més, cada vegada el cúmul d´informació serà més i més gran i, per tant, més i més difícil de poder-lo assimilar. Quant a les novel·les, jo em demano moltes vegades què se n´ha fet de la Vicki Baum, de la Pearl Buck i fins i tot de Stefan Zweig, juntament amb tota una colla d´autors que a la nostra època eren les figures més detacades de la

ArbC/ 0194 (3)

literatura. Qui es deu llegir, a hores d'ara, el *Middlemarch*, per exemple? I així podríem continuar ad infinitum. I ja veus també per quin camí va la literatura actualment, quan perdem el temps publicant llibres com ara *El missatge en una ampolla*, com si fossin perles de cultiu.

Tot plegat, em porta a referir-me a la qüestió feina. La veritat és que cada vegada el panorama se'm presenta més magre. Segurament que jo en tinc una mica la culpa, perquè m'emprenya que em donin pel cul sense protestar almenys. Fa poc vaig acabar una novel·la d'unes sis-centes pagines per a can 62, *Les memòries d'una geisha*, i em vaig trobar que a l'hora de pagar, em van fer un recompte d'espais que és una estafada. Sempre tothom ha pagat per full de 2100 espais, que comprenen tant els espais ocupats pels caràcters gràfics com pels espais en blanc, entre paraula i paraula, i quan la ratla queda tallada, com en els diàlegs. Doncs bé, ara han establert un sistema pel qual només compten els espais que emplenen els caràcters gràfics i els blancs entre paraules, però no els que queden en blanc quan es talla la ratlla. D'aquesta manera, com et pots imaginar, t'estafen una bona picossada de calés. Vaig protestar, però la inefable Anik Lapointe, la Dama de Glaç, es va mentenir incommovible. Vaig estar temptat de plantejar-ho a l'AELC, però vaig pensar que no faria més que tirar-me sorra als ulls, tot i que els perjudicats ho són tots els qui tradueixen per a 62. Els de Columna, continuen pagant a 90 dies o una cosa així, i els de l'Enciclopèdia també es fan els difícils fins i tot quan m'han de pagar els drets per les reedicions de traduccions que van editar sense demanar-me'n permís. A més, l'Oriol Izquierdo em tenia a la llista negra. Ara vaig saber per en Ruaix que ja no hi treballava més i que, el seu lloc, hi era l'Isidor Cònsul. Me'n vaig alegrar i aleshores vaig enviar un e-mail a en Cònsul per demanar-li l'adreça particular del correu electrònic ja que volia explicar-li el que em passava amb l'Oriolet. L'Isidor no el puc

Arbc/0194 (4)

considerar pas un amic, però hem coincidit diverses vegades, com a Lleida quan es va fer allò de "Rellegir Pedrolo", o bé als dinars del PEN, quan he estat a BCN, per tant em pensava que adoptaria una actitud més oberta respecte a mi a l´hora d´assignar traduccions... Doncs, ni tan sols no s´ha dignat contestar les meves cartes!!!

Això pel que fa a les traduccions al català. Respecte a les editorials que publiquen en castellà, els d´Ediciones B, tenen una colla de traduccions al calaix, entre les quals n´hi ha tres de meves, i per conseqüent han frenat una mica la producció. Muchnik, si bé encara controla les castellanes, com que ha entrat dins l´òrbita de can 62, sembla que també porten un ritme més alentit. Qui es porta com un bon amic és en Javier Pérez, que havia estat gerent d´EDHASA, però quan se la van vendre als alemanys, a ell el van aviar i li van donar una petita editorial que es diu Apóstrofe, i per sort encara continua donant-me feina: unes novel·les del gènere fantàstic, molt primetes, però força extenses, i així vaig fent. També Vicens Vives em dóna de tant en tant algun conte policíac, com els que acaba de publicar a la col·lecció Cucanya, de William Irish.

Creu-me que estic una mica cansat i bastant emprenyat, per això d´haver d´estar buscant traduccions, com si fos un pidolaire, quan el que jo voldria és viure sense maldecaps, dedicat a escriure la novel·la començada que no puc acabar mai, a jugar amb el meu nou nét quan ve a casa, com aquesta setmana santa, o quan anem nosaltres a Nauquén. Malauradament, les pensions són magres i no donen per a tant. També em sento una mica decebut pel tomb que van prenent les coses a casa nostra i, més en general, al món... Tampoc no tinc ganes de tornar a BCN per fer els seminaris sobre traducció...

En fi, així són les coses. I plego perquè no et vull encomanar el meu pessimisme.

Una forta abraçada